

[Ministeren for kulturelle anliggender]

mærksomhed om dette arbejde, hvilket er forståeligt, når man betænker tilskueridrættens centrale placering i det moderne menneskes bevidsthed.

Det er især udvalgets opgave at analysere eliteidrætsudøvernes træningsmæssige, økonomiske, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige og sociale situation for – på baggrund af denne analyse samt en vurdering af elitesektorens placering i det samlede idrætsbillede – at fremlægge forslag til en definition af det offentliges ansvar over for denne sektor.

Eliteidrætsudvalget gennemfører to store undersøgelser, som skal danne grundlag for besvarelsen af kommissoriet. Det drejer sig om en undersøgelse af eliteidrætsudøvernes situation, herunder en særlig undersøgelse af kandidaterne til de olympiske lege 1980, samt en undersøgelse af ressourceanvendelsen inden for Dansk Idræts-Forbunds specialforbund. Udvalget skal bl. a. også tage stilling til mulighederne for en løsning af en række idrætsmedicinske opgaver. Det gælder ikke alene forebyggelsen af idrætsskader, træningsvejledning samt behandling af indtrufne skader, men også opgaver i forbindelse med en idrætsmedicinsk forskning.

Udvalget har vedtaget en arbejdsplan, hvoraf det bl. a. fremgår, at udvalget stiler imod at afgive rapport i september 1982 om resultatet af undersøgelsen af eliteidrætsudøvernes situation og at afgive afsluttende betænkning i foråret 1983. Når betænkningen foreligger, vil den blive forelagt for folketinget.

Der har de seneste år vist sig en tiltagende grad af kommercialisering, ikke mindst ved den internationale eliteidræt, som på flere måder kan repræsentere en trussel mod grundlæggende idrætspolitiske og kulturpolitiske værdier. Man må forebygge, at ekstreme præstationskrav fører til fysiske og psykiske belastninger af en sådan art, at udøverne kan få varige skader. Stimulerende midler (doping), yderliggående træning og måske især for tidlig specialisering er eksempler på »præstationsforbedrende« foranstaltninger, som på kortere eller længere sigt kan få uheldige følger.

Hidtil er der blevet lagt vægt på, at idrættens frie stilling ikke må trues af politisk pres. Faren for den danske idræts frihed hænger måske snarere sammen med erhvervslivets voksende interesse for idrætten.

Store dele af idrætten er i færd med at få et stærkt vare- og reklamepræg. Især eliteidrætten er blevet mere eller mindre afhængig af kommercielle indtægter, og forbundene kan komme til at stå over for at skulle løse vanskelige problemer i forbindelse med den enkeltes frihed ved udøvelsen af sin idræt.

Der må peges på en række muligheder for beskæftigelsesforanstaltninger inden for idrætsområdet.

Gennem statsstøtte til arbejdspladser – særligt for unge under 25 år – kan jobskabelsesordningen udvide rammerne for det lokale samfunds indsats mod arbejdsløsheden ved iværksættelse af aktiviteter i forbindelse med etablering af sportspladser, klubhuse og andre idrætsfaciliteter. Med henblik på den uorganiserede idræt kan der etableres stianlæg for cykling og anden motion samt naturanlæg med udfoldelsesmuligheder for idræt og friluftsliv. Også i boligmiljøerne kan der blive tale om foranstaltninger til letelse af adgangen til fysisk udfoldelse.

Endvidere kan man udnytte mulighederne for, at f. eks. langtidsledige kontormedarbejdere får ansættelse i organisationer og klubber for at aflaste idrætslederne for administrativt arbejde.

Ansættelse af personale til forøget service i forbindelse med idrætsanlæggenes brug (åbningstid, tilrettelæggelse m.v.) kan ligeledes komme på tale med særligt henblik på ungdomsledigheden.

I forbindelse med etablering af praktikpladser kan der peges på muligheden for samarbejde med idrætsorganisationerne samt de større idrætsklubber, ligesom der kan skabes muligheder for ansættelse af særlige instruktører til sikring af instruktionsbehovet hos de mange nye brugergrupper inden for idrætten.

Også de generelle beskæftigelsesforanstaltninger kan inkludere nye anlæg af idrætsfaciliteter samt isolering af eksisterende idrætsfaciliteter.

Det offentlige har særlige forpligtelser over for idrætten i retning af at skaffe rimelige ressourcer. Derfor er idrætten også et politisk anliggende for både stat og kommuner. På baggrund af den danske tradition for idrætsorganisationernes selvstændige og autonome stilling må det offentliges andel i løsningen af idrættens problemer ske i et meget nært samarbejde med organisationerne.